

1. KAPITOLA

CASEY

FENN: Jak se dneska máš, krásko?

Přitrouble se usměju, až se mi obličej málem rozpulí. Je šílené, co jedna krátká textovka od Fenna Bishopa dokáže udělat s mým tepem. Vibrace mobilu mě při hodině francouzštiny upozornily na příchozí zprávy, hned šest za sebou v rychlém sledu, ovšem nemohla jsem si je okamžitě přečíst, protože by mi telefon zabavili. A tak jsem se jen modlila, ať co nejdřív zazvoní. A teď o přestávce mezi přednáškami stojím u svojí skříňky a čtu si zprávy, které mi připomínají, že tohle místo není skutečný život. Tady u Svatého Vincenta mě nikdo nezná. Všechny klepy a drby, které se kolem mě nesou, kdykoli procházím chodbami – nezáleží na nich. *Já* pravdu znám. A stejně tak Fenn.

Na ničem jiném nezáleží.

S každou další textovkou moje radost sílí. Tohle dělá každý den od chvíle, kdy jsme se skamarádili. Přejde mi dobré ráno. Zajímá se, jak se mi vede. Posílá mi přitroublé memy, protože ví, že jsem se už dlouho neusmála.

Přesto tomu pořád nemůžu uvěřit. Fenn pro mě byl dlouho cizí, jen jeden z mnoha starších kluků, s kterými se sestra občas scházela. A pak moje autonehoda uvrhla celý můj svět do chaosu, z něž se vynořil on – s nenuceným úsměvem a silným ramenem, o nějž jsem se mohla opřít. Skamarádili jsme se, protože poznal, že někoho potřebuju, a rozhodl se, že tím člověkem bude on.

A já mu to dovolila.

Odpovím mu cestou na hodinu mediální výchovy.

JÁ: Víš jak, normálka.

FENN: Co se vyprdnout na poslední hodinu? Vyzvednu tě.

JÁ: Sloane by mě zabila.

Nikomu jsme o tom, co mezi námi je, neřekli. Nebo aspoň ne rodině. Táta i sestra jen neochotně tolerují naše přátelství – nedovedu si představit, jak by reagovali, kdyby zjistili, že s Fennem oficiálně chodím. Upřímně si netroufám hádat, kdo z nich by vyšiloval víc. Když ho se mnou Sloane posledně přistihla, v podstatě mu oznámila, že jestli se mě někdy dotkne, odkrouhne ho. A táta, no, kdyby na to nepotřeboval svolení dozorcí rady, už dávno by kolem našeho domu vyhloubil příkop. Nejspíš si moc dobře nepromyslel všechny důsledky, když přijal pracovní nabídku na pozici ředitele chlapecké internátní školy v zapadákově a přivedl s sebou dvě dospívající dcery. Bylo jasné, že se Sloane některému z tátových delikventů propadneme.

FENN: Stálo by to za to.

JÁ: To tvrdíš teď.

FENN: Žádný takový. Sloanin hněv bych v klídku riskoval kdykoli. Jsi holt krásná.

Srdce mi poskočí radostí. Fenn se vyzná. Nebo možná nedá moc práce na mě zapůsobit. Stačí mu po mně hodit sebemenším komplimentem a já se rozteču dojetím. Člověku je z toho až zle. V poslední době je právě Fenn tím nejlepším, co mě za celý den potká.

JÁ: Sraz po škole?

FENN: Těším se. Na obvyklém místě?

JÁ: Jo. Napíšu ti, až dorazím domů.

S úsměvem vejdu do učebny a posadím se v předposlední řadě. Ani přísný výraz sestry Patricie mi náladu nezkaží. I když samozřejmě neschvaluje, když se dívky usmívají. V téhle pitomé škole neschvalují snad vůbec nic. Školu Svatého Vincenta řídí banda superpřísných, děsivých jeptišek, pro které jsme spíš svěřenkyně než studentky. Každé ráno se ještě před vyučováním musíme v kapli patnáct minut modlit. Každá vyučovací hodina má předem vytvořený zasedací pořádek. Moje matikářka, sestra Mary Alice, si dokonce při vyučování poklepává dřevěným ukazovátkem o stehno, připravená šlehnout vás po zápěstí, pokud rovnice nevypočítáte dost rychle.

Nenávidím to tu.

„Ahoj, Casey.“ Dojde ke mně Ainsley. „Nezapomeň si vzít dneska léky. Předpokládám, že je do sebe házíš při obědě, protože je máš brát s jídlem.“

A najednou je moje dobrá nálada tatam.

Zaskřípu zuby a předstírám, že jsem si nevšimla, jak se spokojeně usmívá při vyhlídce na to, že celou následující hodinu bude uždibovat z mojí mrtvolky. Podle mě je to jedna z těch holek, které v dětství rozřezávaly panenky na kusy a stříhaly jim vlasy. Nebo házely kameny po veverkách, jenom aby je slyšely vřískat.

Mám takové štěstí, že se rozhodla si ze mě udělat novou oblíbenou hračku.

Říká se, že když člověk čelí zdánlivě nepřekonatelné výzvě, zjistí, co všechno se v něm doopravdy skrývá, nebo ustoupí, aby problému unikl. Já se ještě pořád rozhoduju. Nebojuju ani neutíkám, jen to snáším. Zavřu oči a zatnu zuby. Abych ale byla upřímná, nemyslím si, že jsem bojovnice. Než jsem z Ballardu přestoupila na školu Svatého Vincenta, spíš jsem utíkala, a v současnosti jsem od toho jen krůček daleko.

Ainsley se posadí za mě a poklepe mi na rameno.

„Co zas?“ syкну a otočím se k ní.

Jen na mě hledí s předstíraným údivem. „Co ti vadí? Nic jsem neudělala.“

„Dámy,“ pokárá nás sestra Patricia od katedry, kde připravuje dnešní video. Je říjen a mám pocit, že nás od začátku školního roku vůbec nic nenaučila. V jejích hodinách se jen díváme na filmy, obvykle muzikály, a začínám mít vážné podezření, že patří do její soukromé sbírky.

„Asi máš halucinace,“ oznámí mi Ainsley. „Měla by sis zvýšit dávky.“

Vedle ní se zahihňá její nejlepší kamarádka Bree. „Jo, to teda.“ Brunetka hlasitě žvýká a pak se rozkašle, když se žvýkačkou málem udusí. Za normálních okolností lidi s nízkým IQ nijak nesoudím, ale Bree Atwoodová patří přesně k těm hloupým lidem, kterých je vám upřímně líto.

O několik minut později už začne vyučování. To znamená, že sedíme ve tmě a díváme se na nahrávku *Bídníků* z produkce West Endu, nekvalitně převedenou z videokazety na DVD. Sestra Patricia sedí za katedrou a neslyšně recituje každý verš.

„Sestro Patricie?“ zvolá Ainsley.

„Copak?“ Jeptiška podrážděná tím vyrušením se naším směrem zamračí.

„Neměly bychom nechat rozsvíceno?“

Sestra Patricia si povzdechne a znovu stočí pohled na obrazovku. „Ticho, slečno Fisková.“

„Jen si nemyslím, že je dobrý nápad tu být potmě s labilní studentkou.“

Polknu unavený povzdech. Za několik dnů od mého nástupu ke Svatému Vincentovi Ainsley celou školu přesvědčila, že jsem případ pro psychiatra. Že stačí, abych se jednoho dne probudila s příliš rozcuchanou hlavou, a skončím ve svěrací kazajce.

Ne že by mě to nenapadlo. Nevzpomínám si, co se tu noc, kdy došlo k nehodě, stalo, takže v určitém slova smyslu to tak může být. Jsem v podstatě taková Schrödingerova kočka v krabici s jedem. Jenže co je věrohodnější? Že mě ze silnice záměrně sestřelil nějaký tajuplný řidič, nebo že jsem se na plese opila, zfetovala a zatoužila po pozornosti, a tak jsem sjela s autem do jezera? Na jednorukého muže můžete svalovat věci jen do určité doby, a pak vás okolnosti přinutí zvážit možnost, která se vám celou dobu honila hlavou. Možná *jsem* blázen. Možná jsem se toho večera *opravdu* zhroutila a jen si to nepamatuju.

Sestra Patricie odpoví podrážděným zamračením, ovšem oči dál upírá na film. I jeptišky se ty zvěsti o mně doslechly a jsem přesvědčená, že řada z nich jim věří. Spíš mě překvapilo, že si mě už dávno neodchytly a neodtáhly do kaple na vymítání.

„Nechci být zlá,“ prohlásí Ainsley s předstíranou nevinností. „Tma a hlasité zvuky můžou v některých jedincích vyvolat záchvat. Je to tak, Casey?“

Dál si jí nevšímám. Zírám do země a důsledně se soustředím na černé šmouhy od podrážek a tečkovaný

vzor dlaždic. Ainsley do mě dneska rýpe od první vyučovací hodiny. V dějepisu se zmínila o mých tkaničkách. Prý jestli je dobrý nápad, aby je *někdo v mém stavu* nosil. Ve fyzice navrhla učitelce, že bych měla výpočet příkladů zapisovat voskovkou, protože tužku bych mohla použít jako zbraň.

„Jak to funguje?“ zeptá se. „Slyšíš hlasy? Mluví s tebou právě teď?“

V přítmi zahlédnu několik úšklebků a z několika stran zazní uchechtnutí. Holky umí být pěkně kruté. Věděla jsem to vždycky, ale když se z vás stane jejich cíl, není těžké ztratit iluze. A nést tíhu zklamání z jejich chování. Třeba jsem v tomhle světě anomálií, vždycky jsem se však snažila chovat k lidem tak, jak chci, aby se chovali oni ke mně.

Sestra Patricia třídu okřikne, aniž odtrhne oči od obrazovky. Dál neslyšně pohybuje rty.

„Viděla jsem na Netflixu jeden autobiografický film,“ ozve se Bree. Ta neschopná přísluhovačka by nenašla vlastní osobnost, ani kdyby o ni zakopla. „Byl o ženě, která slyšela hlasy vycházející z mikrovlnky.“

„Jo, to jsem taky viděla,“ přidá se Ainsley. „Narazila autem do autobusu městské hromadné dopravy, protože věřila, že se jedná o vládní sledovací zařízení, které ji má špehovat.“

Jinými slovy jsem blázen. Nebezpečný, trpící bludy a se sebeovládáním na vlásku.

Kéž by. Kdyby cokoli z toho byla pravda, třeba bych sebrala odvalu se těmhle krávám pomstít. Do teď jsem dělala tu jedinou rozumnou věc – nevšímala si jich. Každý den se obrňuju před jízlivými poznámkami a nekonečnými pomluvami. Ze začátku mě Sloane ujišťovala, že je to určitě za pár dní přejde. Ainsley brzo přestane bavit mě šikanovat a najde si jinou